

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MARGO-MYSTERIE
DEEL 3: GEORGE KELBURN VERANDERT VAN MENING

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 14/10/1962

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - muziek: Koos van de Griend

regie: **Dick van Putten**

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: **Jan van Ees**

Ina, zijn vrouw: **Eva Janssen**

inspecteur Raine: **Huib Orizand**

Tony Wyman: **Harry Bronk**

Sir Graham Forbes: **Louis de Bree**

Mike Langdon: **Rob Geraerds**

George Kelburn: **Wam Heskes**

Larry Cross: **Jan Borkus**

Ted Angus: **Jos van Turenhout**

Charlie: **Donald de Marcas**

Mrs. Fletcher: **Miep van den Berg**

Dr. Benkaray: **Peronne Hosang**

Bill Fletcher: **Alex Faassen jr.**

Fred Harcourt: **Tonny Foletta**

Mrs. Harcourt: **Nel Snel**

Angus: Wie... wie... wie ben je?

Paul: Ik ben het, Angus! Vlaanderen! Paul Vlaanderen! Je weet nog wel! Ik ontmoette je op de politiepost.

Angus: O... ja... , ik... ik weet het. Luister...

Paul: Ja, Angus? Zeg het maar!

Angus: 't Is... 't is heel... heel belangrijk, Vlaanderen... Vraag... mevrouw Fletcher naar...

Paul: Ja, ga door, ga door, Angus! Ik luister.

Angus: Vraag... mevrouw Fletcher... naar...

Paul: Ja? Zeg het dan toch, kerel! Naar wie moet ik vragen? Naar Dr. Benkaray?

Angus: Nee... Nee... Vraag haar naar... de... de mantel...

Paul: De mantel? Wat weet je van die mantel, Angus? Toe dan!... Angus!... De mantel!

Ina: Het geeft niets, Paul, hij is buiten kennis.

Paul: Ja...

Ina: Wat moeten we doen? We kunnen 'm hier niet weg krijgen.

Paul: Nee nee, niet aanraken. We moeten een dokter zien te krijgen.

Ina: Dr. Benkaray?

Paul: Ja, die is waarschijnlijk de enige dokter hier in de buurt.

Ina: Ik heb een telefooncel gezien aan 't eind van de laan.

Paul: Ja, loop jij daarheen en bel om te beginnen de politie op. Zeg ze wat er hier aan de hand is.

Ina: Mm.

Paul: Er moet direct een ambulance komen.

Ina: Ja.

Paul: Rij dan terug met de wagen naar 't hotel. Ik wacht hier de politie af en die brengen me dan wel weer naar het hotel terug.

Ina: Maar wat doe je nou? Proberen Dr. Benkaray hier te krijgen?

Paul: Ja.

Ina: Maar... kan je Angus hier dan alleen laten? De stakker kan wel sterven in die tijd!

Paul: (zucht) Ik... ik weet anders ook niet... (zucht) Arme duivell!... Ja, ik denk niet dat we nog iets voor 'm kunnen doen. Kom, kindje, we moeten ons haasten.

Ina: Ja.

(Paul klopt tot tweemaal toe hard op de deur)

man: Hallo? Wie is daar?

Paul: Doe direct open! Het is dringend.

man: Wie is daar? Wat wilt u?

Paul: Het is dringend, zeg ik u. Doe de deur open.

man: Ja, ogenblik.... (opent de deur)

Paul: Woont Dr. Benkaray hier?

man: Ja. Wat wilt u?

Paul: Ik moet de dokter spreken, 't is dringend.

man: Dokter is ziek, ze ontvangt geen bezoek vanavond.

Paul: Ja, maar begrijp me dan toch: het is een noodgeval. Het gaat om een zwaargewonde man. Misschien ligt ie wel op sterven. Doe asjeblieft wat ik zeg en roep de dokter.

man: Maar ik zeg u toch: de dokter ligt te bed, ze is ziek.

stem: Ja, wat betekent dat allemaal, Larry? Wat is er aan de hand?

man: Ja ...

Paul: Bent u Dr. Benkaray?

Benkaray: Ja, die ben ik.

Paul: Mijn naam is Paul Vlaanderen.

Larry: Vlaa... Vlaanderen? Als u me dat direct gezegd had, dan had...

Benkaray: Wat is er aan de hand, meneer Vlaanderen?

Paul: D'r ligt daar een man, aan de achterkant van uw huis. Hij is zwaargewond, buiten kennis,

Benkaray: Zwaargewond? Hoe bedoelt u?

Paul: Ja, het komt me voor dat ie mishandeld is.

Larry: Mishandeld! (schamper lachje) Wilt u ons gaan vertellen dat...

Benkaray: Ja, rustig, Larry. Ik zal m'n tas even halen, meneer Vlaanderen. 'k Ben zo bij u.

Paul: Dank u, dokter.

Larry: Ja, die hebben ze zwaar te pakken gehad! Dat zie je zo.

Benkaray: Mag ik uw lantaren even? Dank u.

Larry: Jonge jonge jonge jonge, wat ziet dat hoofd er uit.

Paul: Kent u 'm?

Larry: Eh... nee. Nee, meneer Vlaanderen.

Paul: Ken u 'm, dokter.

Benkaray: Nee... Ja, 't spijt me, hier is niets meer aan te doen. Hij is dood.

Paul: Ja... Ik dacht het al.

Larry: Ja, maar... maar... wie is dat? En hoe komt ie hier?

Paul: Heeft u iets verdachts gehoord vanavond?

Larry: Eh... nee..., nee, niks. U, dokter?

Benkaray: Nee, ik lag te rusten. Het is heel begrijpelijk dat ik niets gehoord heb. Overigens, ik heb er geen idee van wie die man is. Jij, Larry?

Larry: Nee, nee.

Benkaray: Eh... pardon, dit is meneer Cross, m'n secretaris.

Larry: Cross.

Paul: Meneer.

Benkaray: Weet u wie hij is?

Paul: Toevallig wel, ja. Ted Angus heet ie.

Benkaray: Maar wat deed die man hier?

Paul: Ja, geen idee. Maar ja, dat zal de politie wel uitmaken.

Benkaray: Politie?

Paul: Ja, m'n vrouw is de politie gaan opbellen natuurlijk.

Benkaray: O, juist. En... u, meneer Vlaanderen, wat deed u hier?

Paul: Ik was op weg naar u toe, dokter.

Benkaray: Naar mij? Waarvoor?

Paul: Ja, ik heb geprobeerd aan uw adres in Wimpole Street om daar een afspraak met u te maken, maar meneer Cross weigerde om...

Larry: Ach ja, natuurlijk! U telefoneerde, ja.

Paul: Ik telefoneerde, ja.

Larry: Ja...

Benkaray: Waarover wilde u mij spreken, meneer Vlaanderen?

Paul: Ik heb een zaak in onderzoek, de moord op Julia Kelburn. Zij was, naar ik meen te weten, een patiënte van u.

Benkaray: Ach, ja, ja. Maar eh... heel kort. Ze was inderdaad ziek. Heel erg ziek zelfs.

Paul: U bedoelt... geestelijk.

Benkaray: Ze leefde voortdurend in een soort angstneurose, een angstgevoel dat bij haar voortdurend domineerde.

Paul: Angst...? Waarvoor, weet u dat ook?

Benkaray: Tja, daar probeerde ik natuurlijk achter te komen. Ik heb haar een keer of drie bij me gehad, misschien vier keer. Ik trachtte haar dan aan 't praten te krijgen, maar er was steeds een... een... een soort rem, een knoop die ik probeerde te ontwarren. Ja, wat me ondanks alles niet gelukte.

Paul: En... wat toen?

Benkaray: Ach, ja, hoe gaat dat in zulke gevallen? De patiënt begint met weg te blijven en dan hoor je er verder niets meer van.

Paul: Ja... Wist u, dokter, dat Julia vermoord was?

Benkaray: Jazeker. Uit de bladen.

Paul: En waarom heeft u de politie er toen niet over ingelicht dat zij een patiënte van u was?

Benkaray: O, ik... ik vond het niet belangrijk. Ik kon de politie niets wijzer maken.

Paul: Ja, u zou de politie bijvoorbeeld hebben kunnen inlichten over die eh... die angstcomplexen van haar.

Benkaray: En denkt u dat men daar iets mee zou zijn opgeschoten?

Paul: Mogelijk. Mag ik ook weten, dokter, of Julia Kelburn u hier al 'ns heeft bezocht?

Benkaray: Nee. Ik ontvang hier geen patiënten. Alleen op mijn praktijk in Londen. Ik heb dit huis hier gekocht om zo nu en dan 'ns uit m'n praktijk weg te kunnen om wat tot mezelf te komen.

Larry: Dat eh... brengt mij tot een interessante vraag, meneer Vlaanderen. Eh... hoe wist u dat dokter hier een buitenhuis heeft? (er komt een auto aangereden)

Paul: Ik informeerde hier en daar.

Benkaray: Daar komt iemand.

Paul: Ja, dat zal de politie zijn. Ambulancewagen, waarschijnlijk

Larry: Ja, dat is de politie, ja.

Paul: Vonden ze 't niet vervelend dat je nog zo laat koffie bestelde, Ina?

Ina: Geen sprake van. Die mevrouw Harcourt is een soort engel. Hoewel, ze houdt wel van een babbeltje.

Paul: Mm. Ja... Nou da's in ieder geval lief van d'r om nog koffie te maken. Net wat ik nodig heb.

Ina: Mm, dat zal wel. Wat een avond!... Paul...

Paul: Mm?

Ina: Wat vind jij van die Dr. Benkaray?

Paul: Nou, eh... een merkwaardige vrouw. Mysterieus persoontje.

Ina: Mm.

Paul: Alleen die meneer die zich Larry Cross noemt, die mag ik niet.

Ina: Haar secretaris?

Paul: Ja, maar van een dokterssecretaris heeft ie niet veel. Trouwens hij heeft hoegenaamd niets van een secretaris van wie dan ook. Voor mij is ie één van de raarste meest doorgewinterde knapen die ik ooit ontmoet heb.

Ina: Kon je 'm niet pakken op het feit dat die Ted Angus aan de telefoon kwam toen je ze in Wimpole Street opbelde?

Paul: Nee, ze beweerden dat ze Angus nooit gezien hadden.

Ina: Hé...

Paul: Eh.... ja... ja, sapristi, ik begin slaap te krijgen, zeg. Ik vind dat we voor vanavond ons portie wel gehad hebben.

Ina: Nog niet helemaal.

Paul: Wat bedoel je?

Ina: Ik ben op m'n eigen houtje ook nog even aan 't snuffelen gegaan.

Paul: Wanneer?

Ina: Daarstraks, toen ik de vrouw van de baas ging opporren om nog wat koffie voor ons te maken. Ik kreeg de gelegenheid om 'r op haar praatstoel te krijgen en dat is me gelukt.

Paul: O ja? Ga 'ns verder?

Ina: Ik heb haar een paar dingen gevraagd, over die juffrouw Fletcher.

Paul: O, die werkster...

Ina: Mm

Paul: ...die bij Dr. Benkaray gewerkt heeft?

Ina: Ja. Het schijnt, nadat ze bij de dokter vandaan is gegaan, dat ze hier een garage heeft overgenomen, hier ergens aan het eind van High Street.

Paul: Een garage?

Ina: Ja, ze is weduwe met één zoon, een jongen van een jaar of twee-drieëntwintig. Het schijnt ook dat ze die zaak aardig aan het opwerken zijn. Maar, wat de mensen hier in het dorp nou niet begrijpen, is: waar ze 't geld vandaan heeft gehaald om die zaak over te nemen.

Paul: Ja, ze zal geld geleend hebben.

Ina: Nou zeg, voor een gewone werkster zal dat, dunkt me, niet zo makkelijk zijn geweest.

Paul: Mm.

Ina: Nee nee, er is iets heel gek hier aan de hand, Paul. Volgens mevrouw Harcourt hier is het enige waar die juffrouw Fletcher onder geen beding over wil praten: de bron waar ze dat geld vandaan heeft.

Paul: Ja... Maar de mensen hier uit het dorp zullen er toch zeker wel een of andere mening over hebben, niet?

Ina: Ja, nou, de meest gangbare theorie is dat Dr. Benkaray voor sprookjesachtige petemoei gespeeld moet hebben en die garage voor haar gekocht heeft.

Paul: Mm...

Ina: Maar niemand heeft er enig idee van waarom ze dat gedaan zou hebben.

Paul: Mooi.

Ina: Kreeg jij nou de indruk van die Dr. Benkaray dat zij wel het soort vrouw is die zo iets zou doen?

Paul: 'k Weet het niet... 't... , 't is moeilijk te zeggen. Maar weet je, Ina, dat is toch wel heel erg interessant wat je daar over die juffrouw Fletcher te weten bent gekomen.

Ina: Mm?

Paul: Vooral als we nagaan wat die Ted Angus gezegd heeft.

Ina: "Vraag juffrouw Fletcher naar die mantel..."

Paul: Ja. "Vraag juffrouw Fletcher naar de mantel..."

Mrs. Harcourt: Fred brengt uw koffers direct naar beneden, mevrouw.

Ina: O, mooi, dank u.

Mrs. Harcourt: U mot gauw weer eens een paar daagjes hier komen, mevrouw van Vlaanderen?

Ina: O, ik hoop het, we hebben 't weer erg gezellig gehad.

Mrs. Harcourt: Ja, maar eh.. dan mot u in de lente komen.

Ina: Mm.

Mrs. Harcourt: O, dan is 't hier toch op z'n mooist. U mot 'ns zien als die heesters hier allemaal in bloei staan, nou, da's beulderig.

Ina: Ja, dat zal wel. (er komt een auto aan) Ah, daar is mijn man al.

Mrs. Harcourt: En daar komt Fred ook al mee de koffers.

Ina: Mooi.

Fred Harcourt: Ja ja, meneer van Vlaanderen, hier bennen de koffers al.

Paul: Mooi, Fred. Wil je die maar even achter in het bagageruim zetten? Die staat open.

Fred Harcourt: Ja ja, meneer... (laadt ze in) Zeg, meneer... meneer van Vlaanderen...

Paul: Ja?

Fred Harcourt: Kan ik u effe alleen hebben?

Paul: Natuurlijk.

Fred Harcourt: Laten we dan effe in m'n kantoortje gaan, hè?

Paul: Ja. Goed. Eh... ga jij maar vast in de wagen, Ina. Ik ben zo bij je.

Ina: Goed, Paul. (ze gaan het kantoortje binnen)

Fred Harcourt: Ja, kijk d'r es effe, ik wou eh... ik wou u 'ns even deze krant laten inzien, hier. Hier staat namelijk een stukkie in over dat vermoorde meissie, en d'r staat ook bij dat u je voor die zaak interesseert.

Paul: Ja, dat klopt wel, ja.

Fred Harcourt: Deze foto hier, hè? Lijkt ze daar wel op?

Paul: 'ns Kijken... Nou, te oordelen naar andere foto's die ik van d'r zag lijkt dat wel goed, ja. Ik heb het kind zelf namelijk nooit gezien. Eh... waarom vraag je dat?

Fred Harcourt: Ja, ik heb een goed geheugen voor gezichten, meneer van Vlaanderen. Ja, dat krijg je wel op de duur in een zaak as deze, hè.

Paul: En heb je dat meisje vroeger wel 'ns gezien?

Fred Harcourt: Eh... ja... Ze hebt hier 'ns een nachtje gelogeed. Een maand of zes geleden, denk ik.

Paul: O ja?

Fred Harcourt: Ja, ik zei toen al tegen m'n vrouw: d'r is iets vreemds aan dat meissie, zei ik. Ze keek zo raar uit haar ogen.

Paul: En heb je d'r naam nagekeken in je register?

Fred Harcourt: Ja, en dat is het merkwaardige: ze hebt zich ingeschreven als Julia Smith. Hier eh... eh... hier heb ik het eh... hotelregister.

Paul: 'ns Kijken. Ja... hier ja... ja, hier!

Fred Harcourt: Ja.

Paul: Julia Smith, Londen. Hé... Waarom zou ze haar ware naam niet opgegeven hebben?

Fred Harcourt: Ja..., dat heb ik toen ook tegen m'n vrouw gezeid. As ze 'n een manspersoon bij d'r had gehad, ach, nou ja, dan weet je wel waar de kneep zit, hè. Maar ze was alleen. Maar de volgende morgen kwam d'r een man in de zaak om met 'r te spreken.

Paul: En heb je die man ook gezien?

Fred Harcourt: Ja, maar ik herinner me hem niet zo goed als haar, hoor. Hij was zo ongeveer van uw grootte, eh... droeg een bril zonder montuur en sprak met een licht Amerikaans accent.

Paul: Was ie Amerikaan, denk je?

Fred Harcourt: Nou, dat weet ik zo niet, hoor. Ja, 'k zou d'r geen eed op durven doen. Kijk 'ns, we krijgen hopen van die branies met de weekends, hè, en de meeste doen dan moeite om voor Amerikaan door te gaan. Ja, en daarom ken je maar zo niet zeggen of zo'n snuiter nou Amerikaan was of niet, hè?

Paul: Nee, nee. Zeg, wat voor indruk kreeg je van hun verhouding? Eh... vriendschappelijk, of...

Fred Harcourt: Nou... nou, je zou zeggen: een vader die z'n dochter komt halen om mee naar huis te nemen, hè.

Paul: Zo, ja....

Fred Harcourt: Ja.

Paul: Nou, ik dank je wel hoor, Fred. Ik ben je erg dankbaar voor die tip. 't Kan heel belangrijk zijn, hè?

Fred Harcourt: Eh... ja, en mocht ik me verder nog iets herinneren, meneer van Vlaanderen, dan geef ik het wel effe aan u door, hoor.

(in de auto)

Paul: Die garage, die was toch aan het eind van High Street, zei je?

Ina: Ja, dat zei mevrouw Harcourt tenminste.

Paul: Ah... Hé, daar... Nou, dan zal het daarginds om de hoek moeten zijn.

Ina: Ja... Zeg Paul?

Paul: Ja?

Ina: Die man waar je 't over had, hè, die man die Julia destijds kwam ophalen: ik kreeg zo de indruk dat dat die Mike Langdon geweest is!

Paul: Ja, dat was mijn indruk ook wel.

Ina: Was Langdon hier in het land in die tijd?

Paul: Mogelijk. Hij vertelde me tenminste dat ie vaak op reis is.

Ina: Hier! Hier linksaf, Paul. Kijk, daar heb je de garage!

Paul: Ah, ja. (vertraagt)

Ina: Oh, dat zal de zoon des huizes wel zijn, bij die pomp daar.

Paul: Ja. Hé, en dat lijkt me een soort kantoortje. (zet de motor af)

Ina: Mm.

Paul: Zeg jij even tegen die jongen dat ie 'm volgoot en ook de olie nakijkt, hè? Ik ga dan mevrouw zelf even opzoeken. (opent het portier)

Ina: Goed, ja.

Paul: (stapt uit en gaat naar het kantoortje) Goeie morgen. Verkoopt u ook sigaretten?

Mrs. Fletcher: Deze kant, meneer.

Paul: 'n Pakje filtersigaretten, graag. 't Doet er niet toe wat.

Fletcher: Alstublieft.

Paul: Dank u. (legt geld neer) Zo is 't, geloof ik, gepast, niet?

Fletcher: Precies gepast, meneer. Zeker op weg naar de kust?

Paul: Nee, we hebben een paar dagen in "Het rode hert" gelogeed.

Fletcher: O ja? Gezellig hotelletje, hè, meneer?

Paul: Inderdaad. U bent toch... mevrouw Fletcher?

Fletcher: Ja, die ben ik.

Paul: Ja ja. Ja, Fred Harcourt heeft me uw naam genoemd.

Fletcher: O?

Paul: Ja, hij vertelde me dat u een tijdje bij Dr. Benkaray gewerkt hebt.

Fletcher: Zo?

Paul: Ja. Och eh... we hadden het zo toevallig over Dr. Benkaray. Vertel 'ns, hebt u daar wel 'ns een zekere Ted Angus ontmoet?

Fletcher: Nee, nooit.

Paul: Maar de naam, zegt die u niets?

Fletcher: Die stond in de krant en ik kan lezen.

Paul: Ach ja, natuurlijk. Dan hebt u dus ook gelezen dat die Ted Angus vermoord is gisterenavond.

Fletcher: Mm.

Paul: Achter het huis van Dr. Benkaray.

Fletcher: Dat heb ik gelezen, ja.

Paul: Dus u hebt nooit van die man gehoord voor u z'n naam vanmorgen in de krant las?

Fletcher: Nee. Bent u van de krant?

Paul: Nee nee, eh...

Fletcher: O? Nou, je zou het anders wel zeggen. (er komt iemand binnen) U bent er nieuwsgierig genoeg voor.

Bill Fletcher: Moe, kan ik eh... Wat is er? Kan ik helpen?

Fletcher: Die meneer hier staat me een beetje uit te vragen, Bill. Ik weet niet wie ie is, maar...

Bill Fletcher: Maar dat weet ik wel. (lachje) U bent toch Paul Vlaanderen?

Paul: Dat zeggen ze, ja.

Bill Fletcher: Ja! Zie je? Had ik toch gelijk. Ik ken u van de foto achter op de omslag van uw boeken.

Paul: Ja.

Bill Fletcher: Ja, that's all right, moe, meneer hebt niks met de krant te maken.

Fletcher: En bent u ook niet van de politie?

Paul: Nee, maar ik adviseer de politie wel inzake die moord op Julia Kelburn.

Bill Fletcher: Kelburn? Ja, daar heb ik ook van gelezen. (lachje) Raar nummer, die juffrouw, niet?

Paul: Zij was patiënte van Dr. Benkaray.

Bill Fletcher: 't Is niet waar! Ach, ga nou. Wist u d'r wat van, moe?

Fletcher: Geen woord. (er wordt getoeterd) Trouwens, de dokter heeft honderden patiënten.

Bill Fletcher: De dokter was zó voor moeder! Wat, moe?

Fletcher: Tesler staat buiten! Vraag wat ie hebben mot.

Bill Fletcher: Okay! (gaat naar buiten)

Paul: Mevrouw Fletcher, ik wil niet vervelend zijn, maar het zou voor u toch wel de moeite waard zijn, denk ik, als u mij op een paar vragen zoudt willen antwoorden.

Fletcher: En dat is?

Paul: Mijn vrouw en ik hebben die Ted Angus gevonden gisterenavond. Hij was zwaar mishandeld, maar voor hij stierf heeft hij uw naam nog genoemd.

Fletcher: Ted Angus?

Paul: Ja.

Fletcher: U moet u vergist hebben.

Paul: Nee nee, ik heb mij niet vergist.

Fletcher: Zo? En wat zei ie dan wel?

Paul: Hij zei woordelijk: "Vraag mevrouw Fletcher naar de mantel."

Fletcher: Naar de mantel? Wat voor mantel? Waar had de man het over?

Paul: Dat vraag ik nou aan u, mevrouw Fletcher.

Fletcher: 'k Weet niet waar u 't over hebt. 'k Heb de naam Angus nooit horen noemen. Hij heeft het natuurlijk helemaal niet over mij gehad, zal een andere mevrouw Fletcher bedoeld hebben.

Paul: Zo? Ja... juist, ja. Nou, eh... 't spijt me dat ik u even ophield, hoor.

Fletcher: Nee, wacht effe. Hebt u hier met de politie of met iemand anders over gesproken?

Paul: Nee, geen woord. Waarom zou ik? Kijk, mevrouw Fletcher, hier hebt u mijn kaartje. Mocht u nog iets te binnen schieten over Ted Angus of Julia Kelburn, geef me dan even een belletje, ja?

Fletcher: Julia Kelburn? 'k Heb 't mens nog nooit gezien. Die is hier nooit geweest. In de hele buurt niet.

Paul: Fred Harcourt beweert anders dat ze hier wel degelijk geweest is. Maar goed, in ieder geval, mocht u zich nog iets herinneren, bel me dan even, wilt u? (opent de deur) Het kan voor u de moeite waard zijn, mevrouw Fletcher. Heus, neem dat nou maar voorlopig van mij aan...

(Paul belt aan)

Paul: Waar zit die Charlie nou weer?

Ina: (Paul belt nogmaals) Ach, niet zo ongeduldig, Paul. Waar is je sleutel dan?

Paul: Ja ja, ik sta hier met twee koffers, kindje. Nou, toe, bel nog 'ns. (Ina belt)

Charlie: (opent de deur) Ja... het... het spijt me, meneer, ik was eh... ik was effe in de keuken.

Paul: Ja, goed. Hier, de koffer, Charlie.

Charlie: O! Ja, meneer.

Paul: Nee, neem gerust die grote maar, hoor.

Charlie: O? Eh... eh... goed, meneer. (sluit de deur) Ja, d'r is weer 'ns bezoek voor u, meneer. Ik heb 'm maar... oe!... ik heb 'm maar in de zitkamer gelaten.

Paul: Ja, dat dacht ik al, aan die hoed en die handschoenen te zien.

Charlie: Eh... meneer eh... meneer Kelburn, kan dat?

Paul: Ja.

Charlie: Hij zit al een minuut of twintig te wachten.

Paul: O, Kelburn?

Charlie: Ja!

Ina: Nog boodschappen, Charlie?

Charlie: Ja, ene meneer Langdon heeft een paar keer opgebeld, mevrouw. Hij zou nog terugbellen.

Paul: Mooi. Ja, en dan, wacht 'ns... Sir Graham kan komen. Laat 'm dan maar in m'n werkkamer, ja?

Charlie: Okiedokie!

Paul: (gaat naar de zitkamer) Meneer Kelburn! 't Spijt me als ik u moest laten wachten. U kent mijn vrouw?

George Kelburn: Nee, ik had nog niet het genoeg. Mevrouw Vlaanderen.

Ina: Meneer Kelburn.

Kelburn: Laat ik maar meteen tot de zaak komen, meneer Vlaanderen. Ik wou u alleen maar zeggen: ik ben van idee veranderd.

Paul: Hoe bedoelt u?

Kelburn: In verband met de moord. En wat uw onderzoek betreft: ik zou u willen vragen daar verder van af te zien. Ik zal u natuurlijk uw honorarium betalen, maar...

Paul: Een ogenblik!

Kelburn: Mm?

Paul: Waarom bent u ineens van idee veranderd?

Kelburn: Ik heb er rijpelijk over nagedacht en ben tot de conclusie gekomen: waarom dit alles? Het brengt me toch m'n kind niet terug.

Paul: Nee, maar het recht, meneer Kelburn, het recht dient toch z'n loop te hebben, niet?

Kelburn: Ja, goed, maar... ik denk aan Julia. Ik begrijp wel eh... Het is voor u onaangenaam een misschien voor u interessante zaak los te moeten laten, en dan ook de... de... de financiële kant

Paul: Dat heeft er niets mee te maken. Ik verdien m'n geld achter m'n schrijftafel, meneer Kelburn, en niet met de moeilijkheden van m'n medemensen. Ik werk voor deze zaak uitsluitend, omdat ik daar om werd verzocht. Om geen andere reden.

Ina: Bovendien, u begrijpt toch wel dat de politie het hier niet zo maar zal bij laten?

Kelburn: O, zeker, dat realiseer ik me heel goed. De politie kan ik er stellig niet buiten houden. Jammer genoeg.

Ina: En ze zullen van u ook zeker wel medewerking verwachten!

Kelburn: Ik heb aan de politie al alles verteld wat ik weet. Er is niets meer wat ik nog zeggen of doen kan dat hen zou kunnen helpen. Ik heb er heus een hele tijd over nagedacht, meneer Vlaanderen, maar m'n besluit staat vast.

Paul: Nou, als u d'r werkelijk zo over denkt...

Kelburn: Ja. Maakt u zich vooral geen zorgen over het financiële gedeelte van de zaak. Ik verlang nooit dat de mensen voor niets voor me werken. Afspraak is afspraak, nietwaar? U stuurt mij uw rekening, en...

Paul: Daar is geen sprake van, meneer Kelburn. Ik heb dit onderzoek gedeeltelijk op uw verzoek in handen genomen. Ik ga d'r nu mee door, op mijn eigen verantwoording.

Kelburn: Dat is natuurlijk uw zaak. Ik kan u alleen geen medewerking van mijn kant beloven. De kwestie is trouwens dat ik binnenkort op reis denk te gaan.

Paul: Groot gelijk.

Kelburn: 't Spijt me wel, Vlaanderen, maar eh... ik moest dit besluit nemen.

Paul: Ik hoop alleen voor u dat u er geen spijt van zult hebben. Ik laat u even uit, meneer Kelburn.

Kelburn: Graag. Adieu, mevrouw Vlaanderen. Prettig u ontmoet te hebben.

Ina: 't Genoegen was aan mij, meneer Kelburn. (ze verlaten de kamer - de telefoon rinkelt)

Ina: (neemt op) Hallo?

Mike Langdon: Mevrouw Vlaanderen?

Ina: Ja?

Langdon: Met Mike Langdon. Kan ik uw man even spreken? (Paul komt weer binnen)

Ina: Jazeker. Hier komt ie al.

Paul: Wie?

Ina: Meneer Langdon.

Paul: Ah. Hallo, Langdon. 't Spijt me, maar ik was er niet toen je vanmorgen belde.

Langdon: O, dat geeft niks, zeg. Ik wou je alleen maar even zeggen dat ik aan het eind van de week terugga naar Amerika.

Paul: Zo?

Langdon: Ja, maar nu zou ik jou toch graag nog even wil spreken voor ik wegga.

Paul: Dat kan. Waar ben je nu?

Langdon: In Eaton Square.

Paul: Mm, misschien kan je nog wel even langs komen nu?

Langdon: Graag, dat zou voor mij ook heel goed uitkomen.

Paul: Zullen we dan zeggen over een half uur?

Langdon: Prachtig. Tot straks dan.

Paul: Langdon. (legt de hoorn neer)

Ina: Wat wou die?

Paul: Hij gaat terug naar Amerika, maar hij wou mij eerst nog even spreken.

Ina: Zo? Nou, 'k heb net z'n baas ontmoet en ik moet zeggen dat ik je Amerikaanse vriend niet benijd! Hoewel, ik heb de indruk dat ie, als het nodig is, wel voor zichzelf kan zorgen. (er wordt geklopt)

Paul: Die indruk heb ik ook wel, ja. (Charlie komt binnen) Ja, wat is er, Charlie?

Charlie: Sir Graham, meneer.

Paul: Ah! Sir Graham! Inspecteur.

Sir Graham: Madam.

Ina: Dag Sir Graham. Goeiemorgen, inspecteur.

Raine: Mevrouw Vlaanderen.

Sir Graham: Was dat Kelburn die we daar in z'n wagen zagen stappen?

Paul: Ja.

Sir Graham: Hij leek me nogal in de put, zo te zien.

Paul: Ja, die indruk had ik ook wel van 'm. Hij heeft me gevraagd verder van de zaak af te zien.

Sir Graham: Aha.

Paul: Hij wil niet dat ik me d'r verder nog mee inlaat.

Sir Graham: Bang voor het een of ander?

Paul: Weet ik niet.

Raine: Denkt u dat er van zekere zijde pressie op hem wordt uitgeoefend?

Paul: Mogelijk, maar het kan ook wel zijn dat ie inderdaad gewoonweg bang is geworden. Waarschijnlijk kende hij Ted Angus.

Raine: Ja, vertel daar 'ns wat van! Wat is er gisteravond precies gebeurd?

Paul: Nou, ik ben met Ina naar Westerton gereden. U weet wat ik u door de telefoon vertelde van Ina's bezoek aan die modezaak en dat vakantieadres van Dr. Benkaray.

Raine: Ja?

Paul: Goed. Na het diner zijn we wat rond gaan rijden, vooral met de bedoeling 'ns poolshoogte te gaan nemen in de buurt van het huis van de dokter. Ik parkeerde de wagen en we wandelden in de richting van het huis. Toen hoorden we plotseling een gekreun en we vonden die Ted Angus, zwaar toegetakeld.

Raine: En wat gebeurde er toen?

Paul: Ina belde de politie in een cel en ik ben toen Dr. Benkaray gaan opzoeken.

Sir Graham: Herkende ze die Angus?

Paul: (lachje) Ze zei dat ze 'm nooit gezien had, en dat gold ook voor d'r secretaris.

Raine: Secretaris?

Paul: Ja, een vrij suspecte meneer. Larry Cross heet ie.

Raine: De dokter vroeg u waarschijnlijk wat u in dat bos uitvoerde?

Paul: Ja, natuurlijk. Ja eh... ik zei d'r gewoon dat ik op weg was naar haar huis, omdat ik haar spreken wou over Julia Kelburn.

Sir Graham: En hoe reageerde ze daarop?

Paul: Nou, ik kreeg niet de indruk dat ze direct enthousiast was. Ze zei dat Julia een of ander complex had, dat ze een keer of drie bij d'r was geweest, maar dat het haar niet gelukt was om achter de oorzaak van haar ziekte te komen.

Raine: Met andere woorden: ze liet niets los.

Paul: Precies.

Raine: Nou dan. We weten nu de moeilijkheden van juffrouw Kelburn en we weten nu waarschijnlijk ook wel waarom ze Dr. Benkaray consulteerde.

Paul: Zo?

Sir Graham: Julia Kelburn was aan verdovende middelen verslaafd.

Paul: Hoe bent u daar zo ineens achter gekomen?

Sir Graham: Sectie, op het lijk. Ja, houd dit vooral wel voor jezelf, Vlaanderen.

Paul: Dat spreekt. Ik ben er ook eigenlijk helemaal niet verbaasd over.

Sir Graham: Nee, wij ook niet.

Paul: Maar hebt u het aan Kelburn verteld?

Raine: Nog niet. Zodra ik wat meer bijzonderheden heb van de medische afdeling zal ik proberen een onderhoud met 'm te hebben.

Paul: Ja... Ik vraag me af of Kelburn er inderdaad van afweet en dat dit de reden is waarom ie mij gevraagd heeft verder van de zaak af te zien.

Sir Graham: Dat is heel wel mogelijk, ja. Maar laten we eerlijk zijn, er is geen enkele vader die dat soort publiciteit over z'n kind graag in de krant ziet, hè?

Paul: Ja, natuurlijk niet.

Raine: Ik zal 'ns zien of ik wat meer bijzonderheden over die Dr. Benkaray kan krijgen. Als ik nog wat hoor, laat ik het u wel weten.

Paul: Graag, inspecteur. En eh... wat ik nog vragen wou: hoe is het toch met die eh... Tony Wyman? Is die weer helemaal opgeknapt?

Raine: Ja! Die is gister weer aan het werk gegaan. Ik kreeg 'm even te pakken net nadat ie klaar was met z'n optreden.

Paul: Zeg, hij werkt toch in het eh... Hoe heet het ook weer? "Het keldertje"? Heb ik dat goed?

Raine: Ja! In Leicester Square.

Paul: Juist, ja.

Sir Graham: Ik zou wel willen dat jij 'ns een praatje met 'm ging maken, Vlaanderen. Zou dat vanavond misschien kunnen?

Paul: Ja, da's een goed idee. Ik zal Charlie een tafel laten bespreken.

Ina: Ik hoor daar toch zeker ook bij, Paul?

Paul: Ja, maar natuurlijk, kindje. Kan je je nieuwe jurk 'ns aantrekken.

Ina: O, dat kan niet, jammer genoeg, 'k heb 'm nog niet thuis. (er wordt geklopt - deur open)

Paul: O... Charlie? D'r is een nachtclub, "Het keldertje", in Leicester Square.

Charlie: Ja, meneer?

Paul: Bel op en probeer daar een tafel voor twee personen te reserveren voor vanavond, dicht bij de dansvloer

Charlie: Okiedokie.

Ina: Ja, maar niet te dicht, asjeblijft.

Ina: (steekt de deur open) Paul, hier is meneer Langdon voor je.

Paul: O, mooi. Ja, Langdon, kom binnen.

Langdon: 't Is een beetje later geworden dan ik dacht, Vlaanderen.

Paul: Ga zitten. Drink je iets?

Langdon: Nee, liever niet. Ik eh... ik wou je nog 'ns even spreken over Kelburn.

Paul: Zo? Wat is er met m'?

Langdon: Nou, ik moet zeggen, ik weet nou niet meer wat ik heb. Het eerste moment was ie vastbesloten uit te vinden wie de moordenaar was van z'n kind, en nou ineens... Ja, 't spijt me voor jou, Vlaanderen, maar ik heb sterk de indruk dat ie jou wil gaan vragen de zaak verder op z'n beloop te laten.

Paul: Ja, dat weet ik, ja.

Langdon: Weet je dat?

Paul: Ja. Kelburn is hier geweest. Vertel mij eens eerlijk, Langdon: heb jij er enige notie van waarom hij zo plotseling van idee veranderd is? Is er misschien iets gebeurd dat...

Langdon: Nou, het enige wat ik daarop kan zeggen is: dat ie vanmorgen een brief heeft ontvangen en dat ik 'm zag verbleken op het moment dat ie die begon te lezen.

Paul: Ah... Heeft ie je verteld wat erin stond?

Langdon: Nee, maar in de loop van de morgen liet ie me weer bij zich komen om me te vertellen dat ie van gedachte veranderd was wat betreft jouw medewerking bij het onderzoek. Hij wilde dat ongedaan gaan maken. Ja, ik zei 'm natuurlijk hoe ik d'r over dacht, maar zonder resultaat. Hm, dat is trouwens altijd het geval met 'm. Als ie eenmaal iets in z'n hoofd heeft... Tja, het spijt me, Vlaanderen.

Paul: Trek je d'r niks van aan, kerel. Over mij hoeft je je geen zorgen te maken, hoor. En heb je nog iets anders bij Kelburn opgemerkt?

Langdon: Wat bedoel je?

Paul: Nou, is zijn houding tegenover anderen misschien gewijzigd? Ten opzichte van zijn vrouw misschien?

Langdon: Ja!... Nou je 't zegt. Tot een paar dagen terug schenen ze 't behoorlijk goed met elkaar te kunnen vinden. Het leek me, wat trouwens begrijpelijk is in hun situatie, dat ze elkaars gezelschap meer zochten dan gewoonlijk. Maar maandagavond ging ik naar beneden om een boek op te halen dat ik in de zitkamer had laten liggen...

Paul: Ja? Ga verder.

Langdon: Nou, toen ik voor de deur stond, hoorde ik dat zij samen in de kamer waren en dat ze een moorddadige ruzie hadden. Ik kwam net tegen dat het afgelopen was. Ik hoorde nog hoe ie, buiten zichzelf van woede, tegen haar schreeuwde: "Als jij op die manier doorgaat, ga je dezelfde weg op als Julia."

Paul: Dezelfde weg op als Julia...?

Langdon: Ja, en daar schrok ik even van. Of ie bedoelde dat ze in de rivier zou eindigen of dat ze... Nou ja, ik weet het niet, maar één ding is zeker: ik zal blij zijn als ik de familie Kelburn goeiendag kan zwaaien en in de plane naar New York zit.

Paul: Ja, dat kan ik me voorstellen. Eh... vertel 'ns, Langdon: wanneer was je eigenlijk het laatst in Engeland?

Langdon: Nou, een maand of zes geleden. Ik was toen hier om met Kelburn te praten over een bepaalde belangrijke nieuwe uitgave.

Paul: Zo... Herinner jij je misschien dat je toen eens een bezoekje hebt gebracht aan een klein hotelletje, "Het rode hert", in Westerton.

Langdon: Westerton?

Paul: Ja.

Langdon: Nee. Nee, dat geloof ik niet. Waar ligt dat ergens, Westerton?

Paul: In Kent, een kilometer of vijftig hier vandaan

Langdon: Nee, daar ben ik nooit geweest. Nou ja, misschien ben ik er wel eens door gekomen, maar ik herinner het me niet. Maar waarom vraag je dat?

Paul: Hè? Nee, eh... niets. Nee, eh... (lachje) Ik vroeg het me alleen maar af.

(in "Het keldertje")

Ina: Geen taal of teken van meneer Wyman.

Paul: Nee.

Ina: 't Is nou toch zeker al een half uur geleden dat ie klaar was met z'n nummer.

Paul: Ja. Misschien heeft ie m'n briefje niet gekregen.

Ina: Nou, als ie het niet gekregen... Wacht, is ie dat soms?

Paul: Ja.

Tony Wyman: 't Spijt me dat ik u moest laten wachten, meneer Vlaanderen. Ik moest dringend een paar telefoontjes afhandelen, en m'n agent kwam nog binnenlopen en die had blijkbaar ook geen haast. 'k Heb 'm even alleen gelaten, dus... Ik heb maar een paar minuten voor u.

Paul: Da's misschien net genoeg, Wyman. Ga zitten. O, je kent m'n vrouw nog niet, geloof ik?

Tony: Nee. Hallo.

Ina: We hebben van u genoten daarstraks.

Tony: Dank u. Eh... maar het zat niet zo best vanavond, ik voelde me niet zo goed.

Ina: O, u bent natuurlijk nog niet helemaal de oude.

Tony: Huh, net zo u zegt. De dokter zegt van wel, dat... dat 'k er weer helemaal bovenop ben, maar ik... ik voel me niet zo eh...-

Paul: Wyman, even voordat dat ongeluk gebeurde, was je bezig me iets te vertellen. Weet je nog wat dat was?

Tony: Nee.

Paul: Maar dat moet je je toch herinneren, omdat...

Tony: Ik zeg je: ik weet niks meer.

Paul: Ging het over Dr. Benkaray?

Tony: Ik heb nog nooit over een Dr. Benkaray gehoord.

Paul: Kom nou, Tony, jij was de eerste die me haar naam noemde. Toevallig werd die Angus gevonden op een afstand van een paar honderd meter van het huis van die Dr. Benkaray. Wist je dat?

Tony: Nee!... Nee, dat wist ik niet...

Paul: Nou, dan weet je 't nu.

Tony: Luister eens, meneer Vlaanderen, mijn manager heeft me gezegd dat... dat ik het wijste doe met over die dingen verder m'n mond te houden. En ik geloof wel dat ie gelijk heeft. Ik weet dus niks van die knaap, die Angus, of van Dr. Benkaray. En ook niet van Julia Kelburn.

Paul: Nou, goed dan, Tony. Maar weet wel: mocht je moeilijkheden krijgen...

Tony: Moeilijkheden? Wat voor moeilijkheden?

Paul: Als je moeilijkheden mocht krijgen, het soort moeilijkheden waar je manager je zeker niet voor kan vrijwaren, bel me dan op.

Tony: Ik begrijp niet waarom u dat allemaal tegen me zegt, meneer Vlaanderen. Waarom zou ik in moeilijkheden komen? Ik kijk wel uit. Heb ik trouwens altijd gedaan, ik-ik-ik ik kom niet in moeilijkheden.

Paul: Ik hoop het voor jou, Tony.

Tony: Nou eh... ik eh... ga dan maar. Dag mevrouw, nog bedankt voor het compliment.

Ina: Goeienavond...

Paul: Nou, Ina? Wat vind je van 'm?

Ina: Ik zal je dit zeggen, Paul: als ik ooit een jongeman gezien heb die in de penarie zit, dan is hij het wel.

(in de taxi)

Ina: Gaan we nou nog langzamer rijden? Die chauffeur schijnt de tijd te hebben, Paul.

Paul: Stoplicht.

Ina: Mm... Weet je, als je zo eens nadenkt over die Tony Wyman, dan kun je je toch eigenlijk niet voorstellen dat een meisje van het genre als Julia met die Wyman... Wat is er, Paul?

Paul: Die twee mensen daar!

Ina: Hè?

Paul: In die wagen! Daar rechts!

Ina: Waar?

Paul: Die sportwagen. Pas op! Laten ze je niet zien!

Ina: Wie zijn dat dan?

Paul: Mevrouw Kelburn en Larry Cross.

Ina: Wie is Larry Cro... O, die secretaris van Dr. Benkaray?

Paul: Ja. Laten ze je niet zien, Ina.

Ina: Nee maar, Paul!... Die man daar, zei je, is dat Larry... Larry Cross?

Paul: Ja!

Ina: Ja, maar die heb ik al eerder gezien! O, ik ben d'r zeker van! Hij was die kerel op het vliegveld!

Paul: Wat?

Ina: Ja, die vent in uniform waar ik je van vertelde, die me kwam afhalen, alleen eh... hij had toen een snorretje. Maar 'k durf er een eed op te doen dat het dezelfde man is!

Paul: Ben je daar zeker van, Ina?

Ina: O, heel zeker. 'k Was er wel beroerd aan toe, maar ik kan me onmogelijk meer vergissen!

Paul: (de taxi zet weer aan) Ja, we gaan weer verder. Ga achteruit zitten, Ina.

Ina: Wat zullen we doen? Tegen de chauffeur zeggen dat ie ze volgen moet?

Paul: Wat? In deze rammelkast? (lachje) Laat naar je kijken, liefje.

(Paul en Ina komen thuis)

Ina: Nou, Charlie zal wel naar bed zijn.

Charlie: Nee, dat ben ik niet, mevrouw.

Ina: O?

Charlie: Ik ben juist bezig om voor mezelf een kop thee te maken. U ook een koppie, meneer?

Paul: Nee, dank je. Ik voel meer voor een slappe whisky. En jij, Ina?

Ina: Wat is dat voor een doos, Charlie? Ach, m'n jurk zeker, van Drake's.

Charlie: Ja, gebracht door een jongedame even nadat u weg was. Ik breng het wel even naar boven, mevrouw.

Ina: Zo laat nog bezorgd? Ja, breng maar even naar boven, Charlie. (Charlie verdwijnt met de doos)

Paul: 'n Slaapmutsje, Ina?

Ina: 'n Vingerhoedje cognac, liefje. Ga 'k nog even m'n jurk passen.

Paul: Kom nou, zeg, midden in de nacht?

Ina: 'k Ben zo weer terug.

Paul: (lacht)

Ina: En neem jij er nog maar één, Paul. Die zal je wel nodig hebben als ik je vertel wat die jurk kost.

Paul: (lacht - Ina gaat naar boven) Ja... (de telefoon rinkelt - Paul neemt op) Hallo?

stem: Meneer Vlaanderen?

Paul: Ja, spreekt u mee. Met wie?

stem: Met... met Margo.

Paul: Margo?

stem: Meneer Vlaanderen, laat mevrouw die doos niet openmaken!!

Paul: Welke doos? Die doos uit de modezaak?

stem: Ja! Laat ze 'm niet aanraken! Laat ze 'm niet aanraken, meneer Vlaanderen!!

Paul: (legt snel neer en holt naar de deur) Ina!! Ina!! Blijf van die doos af! Raak 'm niet aan, Ina! (explosie)

Ina: (gilt het uit)

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (3/2007)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat

hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.